

ผู้เขียน: พรพิมพ์ แซ่ลิ่ม (นางสาวกระจุ้งกระจิง)
พิมพ์ครั้งแรก: เดือนกรกฎาคม 2553
ที่ปรึกษา: เขานชัย พันทุเสน (ลุงอ้อย)
ภาพประกอบ: พรสุดา แซ่ลิ่ม, พรสมัญญ์ จินดาเงิน
ออกแบบปกและรูปเล่ม: พรสุดา แซ่ลิ่ม
พิสูจน์อักษร: พรพิมพ์ แซ่ลิ่ม
พิมพ์ที่: มูลนิธิกระต่ายในดวงจันทร์ ภายใต้โครงการ Hatch-U
103/62 หมู่บ้านศุภฤกษ์ ซอยลาดพร้าว 26
ถนนลาดพร้าว แขวงจอมพล เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ 10260
โทร. 02-513 9767, 02-513 9686
โทรสาร 02-513 9766
e-mail: info@rabbitinthemoon.org
www.rabbitinthemoon.org

HATCH - U PROJECT

คือ โครงการที่ทำให้เกิดการเข้าถึงความงามของธรรมชาติ
ความจริงของธรรมชาติและปัญหาสิ่งแวดล้อม
จัดขึ้นโดย มูลนิธิกระต่ายในดวงจันทร์

“ทำไมยะสันเยอะจังนี่!”

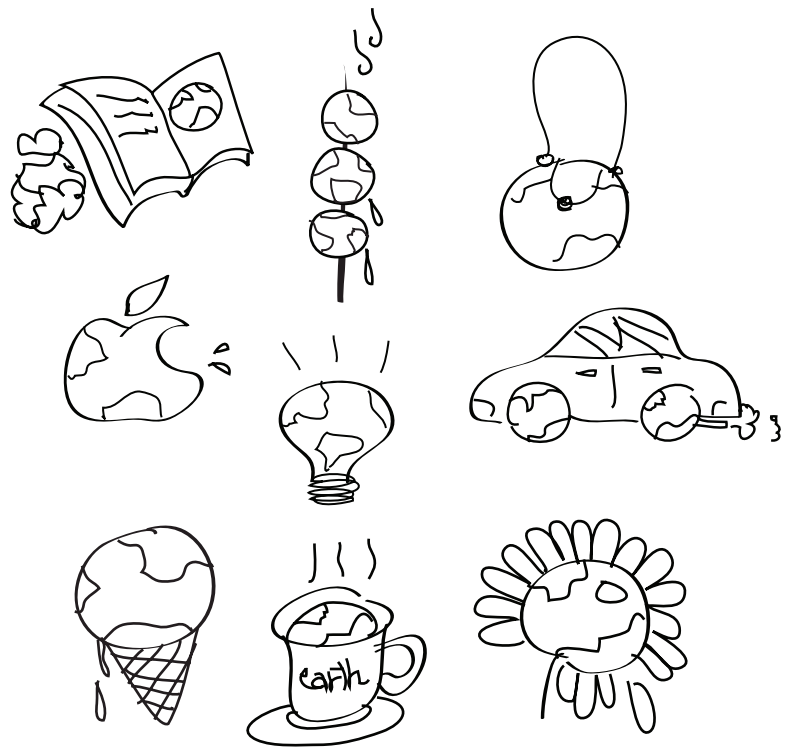
เป็นคำถามที่เกิดขึ้นในใจของฉันทิในวันหนึ่ง หลังจากเพิ่งหย่อน
ขวดน้ำพลาสติกขวดที่กำไรรู้ของวันลงถังขยะ อันที่จริงมันไม่ใช่ครั้งแรก
ที่เกิดคำถามทำนองนี้ แต่พอเกิดขึ้นแล้วมันก็ดับไป มีเพียงน้อยครั้งที่มัน
จะอยู่กับความนึกคิดของฉันทินานวันข้ามคืน

ไม่ว่าจะรู้หรือไม่รู้ในเรื่องราวแวดล้อมและปัญหาโลกร้อน ตรงกัน
ข้ามหากมีกิจกรรมสนุกๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านี้ ฉันทิแทบจะเผลอเข้าไป
ด้วยความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้เลยทีเดียว แม้ความรู้จะมีมากขึ้น แต่
พฤติกรรมบางอย่างก็เหมือนเดิม มันจะมีประโยชน์อะไรที่เสียทั้งเงิน(คนอื่น)
เสียทั้งเวลา(ตัวเอง) หากเรามีเพียงจิตสำนึกรับรู้ถึงโทษภัยของการใช้ชีวิต
อย่างไม่ใส่ใจโลก แต่พฤติกรรมเรายังไม่เคยเปลี่ยน

เมื่อ “ทำไมยะมันเยอะจังนี่!” เกิดขึ้นแล้ว ก็ควรจะมีความ
“แล้วเราจะทำให้ยะมันน้อยลงกว่านี้หน่อยได้มั๊ยเน” เกิดขึ้นตามมา

เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ทั้งหมดก็เป็นคำตอบของสองคำถามนี้
ของฉันทิจากการทดลองด้วยตัวเอง ถ้าอยากรู้ว่าฉันทิได้คำตอบอย่างไร...

ไปดาวน์โหลดหน้าต่อไป.

Me

โลกร้อน กระแสที่ไม่มีใครไม่เคยพูดถึง ก็ในะหลายปีมานี้ โลกร้อน เป็นประเด็นที่มีการรณรงค์ทั่วโลก และคนทั่วโลกต่างตื่นตัวกันทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นแวดวงไหน โลกร้อนก็เป็นหัวข้อที่ร้อนแรงอยู่เสมอ

หากไม่ใช่เพราะสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลง จนมีเหตุการณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นน้ำแข็งขั้วโลกที่กำลังละลายมากขึ้นทุกที หรือภัยพิบัติต่างๆ ที่นับวันจะเลวร้ายมากขึ้น มนุษย์โลกทุกคนก็คงจะไม่ลุกขึ้นมาทำอะไรสักอย่างเพื่อให้โลกเย็นลง (มันจะเย็นลงได้จริงหรือไม่?) ด้วยแฟนด้อมๆ หรืออะไรหลายอย่างหละครีเอกันก็ได้ แต่ในความเป็นจริงแล้ว แค่หัวด้อมๆ นั้น มันจะช่วยได้จริงหรือไม่

เอาละ...เราไม่มากกตัญญูแล้วกันว่าการใช้ถุงพ้ามันจะช่วยได้จริงหรือไม่ แล้วอะไรที่จะช่วยให้โลกที่ระอุร้อนขึ้นทุกวันนี้ดีขึ้น เพราะมันต้องค้นข้อมูลมากมายเพื่อจะเอามาอ้างถึง แต่คนเขียนไม่กดดัน ไม่มีเวลา และ...และ...ไม่อยากจะบอกเลยว่า ชี้ก็ยาก ฮ่าฮ่า

ลองมาดูอะไรใกล้ๆ ตัวเรา และมันเองก็ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ร้ายทำลายโลกดีกว่า สิ่งนั้นคือ “ขยะ” นั่นเอง

ด้วยความที่เราทุกคนต้องกิน ต้องใช้ อยากได้ อยากมี อยากแก่ อยากสะดวกสบาย อยากลาภพตอยาก ชีวิตประจำวันของเราทั้งหลายจึงสร้างขยะขึ้นมามากมาย โดยทั้งรู้ตัวและไม่รู้ตัว โดยเฉพาะเราๆ ทั้งหลายที่ใช้ชีวิตในเมืองหลวง เกือบทุกสิ่งทุกอย่างมาอยู่ในมือเราอย่างง่ายดายรวดเร็ว เพียงแต่เรามีเงินซื้อ

พอซื้อ ซื้อ ซื้อ สิ่งที่เหลืออยู่ก็เป็นสิ่งที่เกินความต้องการ ที่เราเรียกว่า “ขยะ” ด้วยโฟมเอเย่ กุ้งพลาสติกเอเย่ ขวดแก้วเอเย่ กล่องกระดาษเอเย่ ล้วนเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นมาเพื่ออำนวยความสะดวกให้ชีวิต “ง่าย” ขึ้น หากแต่ความสะดวกของมันก็มีราคาที่ต้องจ่าย ไม่ใช่แค่เงิน แต่คือสิ่งแวดล้อม...

ชนิดของขยะ	ระยะเวลาการย่อยสลาย
เศษกระดาษ	2-5 เดือน
เปลือกส้ม	6 เดือน
ถ้วยกระดาษเคลือบ	5 ปี
กันกรองบุหรี	12 ปี
รองเท้าหนัง	25-40 ปี
กระป๋องอลูมิเนียม	80-100 ปี

นี่คือตารางแสดงระยะเวลาการย่อยสลายของขยะประเภทต่างๆ (ตารางนี้หาเจอได้ทั่วไปจากป้ายรณรงค์หรือบทความรณรงค์เรื่องโลกร้อนต่างๆ เพราะมาจากแหล่งข้อมูลเดียวกัน นั่นคือ กรมควบคุมมลพิษ

เว็บไซต์- <http://www.pcd.go.th/>

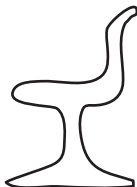
ใครหลายคนเห็นตารางนี้แล้วอาจจะบ่นอุบว่า ไอ้ข้อมูลนี้อีกแล้วหรือ
รู้แล้ว...!! แล้วยังไงล่ะ จะทำยังไงในเมื่อฉันต้องกินต้องใช้นี่หว่า!! แล้วมันก็มีทั้ง
บ้านทั่วเมือง จะกินกาแฟแก้วหนึ่งก็ดันมีแก้วพลาสติกให้เอง จะซื้อของซื้ออะไร
เขาก็ใส่ถุงพลาสติกให้ จะซื้อนั้นก็ยังมีโฟมติดมา จะซื้อนั้นก็แทมกล่องกระดาษามา
ด้วย จะทำยังไง

เป็นเวลากว่าสิบปีที่ผ่านมาทั้งโลกทั้งหลายพยายามหาวิธีเพื่อแก้
ปัญหามลพิษเมือง ทั้งการนำกลับมาใช้ใหม่ (Reuse) นำมาผ่าน
กระบวนการRecycle รวมถึงการลดการใช้ (Reduce) ซึ่งก็เป็นวิธีการที่ดีที่จะ
ลดขยะให้เหลือศูนย์ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นการจะนำวิธีการเหล่านี้มาใช้แก้ไข โดยเฉพาะ
การ Reuse หรือ Recycle นั้น จะต้องมีการแยกขยะที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งบ้าน
เราเองก็รณรงค์กันมานานแต่ก็ยังไม่สำเร็จ ไม่ว่าจะเป็นผู้บริโภคอย่างพวกเรา
เองก็ยังไม่สนใจในการทิ้งขยะน้อยมาก แม้จะมีถังขยะแยกไว้ให้ชัดเจนแล้ว ก็ยังทำ
ไม่รู้ไม่ชี้โยนทิ้งรวมๆ กันไป (ฉันเองก็เป็น) ไปจนถึงการจัดการขยะที่ถึงแม้จะมี
การแยกขยะแล้ว รถเก็บขยะที่มาก็เก็บขยะรวมกันชะอย่างนั้น(แล้วจะให้แยก
เพื่อ...?)

จากตัวอย่างที่ยกมาก็เห็นได้ว่า การแยกขยะไม่มีความสำคัญต่อคน
บ้านเราเท่าใดนัก ทั้งที่มันเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่จะไม่ทำให้ขยะล้นโลก และ
แน่นอน แก้ปัญหาลोकร้อนได้ ซึ่งคงต้องรณรงค์ต่อไป จะต้องใช้เวลาอีกนับ
สิบปีก็ต้องทำ รัฐเองก็ต้องมีความจริงจังในการแก้ปัญหานี้ และหน่วยงานที่
เกี่ยวข้องก็ต้องสร้างแรงจูงใจให้คนอยากแยกขยะมากขึ้น

แม้วิธีการที่ฉันสนใจอยากลองทำ ก็ไม่ใช่วิธีแปลกใหม่อะไรนัก มันก็
อยู่ใน 3 Re นั่นแหละ แต่ที่สนใจก็เพราะมันดูจะเป็นวิธีการที่แก้ที่ต้นเหตุ นั่นก็คือ
การลดการใช้ หรือ Reduce นั่นเอง ใช้น้อย ขยะก็น้อย ง่ายเป็นธรรมชาติแสน
จะเข้าใจง่าย แต่ดันทำได้ยากเหลือเกิน

ลองเริ่มขั้นสำรวจชีวิตประจำวันของ
ตัวเองดูดีไหม ว่าในการใช้ชีวิตประจำวันนั้นสร้าง
ขยะให้กับโลกเป็นจำนวนเท่าไร

สำรวจชีวิตประจำวัน
แบบซึลๆ ไม่คิดมาก

ต่อไปนี้เป็นบันทึก 3 วันของการทำลายโลกโดยการสร้างขยะของ
ฉันในชีวิตประจำวัน อย่างไม่คิดอะไรมาก อย่างไม่เคยตระหนักรับรู้ในเรื่องสิ่ง
แวดล้อม และถึงจะมีสำนักอยู่ข้างก็ทำเป็นลืมๆ มันไปชั่วครา

วันแรก

วันอยู่บ้าน
ลึกลับสบายๆ

วันนี้ไม่ต้องไปทำงาน เนื่องจากวันหยุด และไม่มีแผนการไปทะเลนอกบ้านที่ไหน วันนี้ของฉันจึงเริ่มต้นที่ 9 โมงเช้าเศษๆ

จัดการธุระส่วนตัวของตัวเองเสร็จก็เล่นออกไปร้านอาหารตามสั่งหน้าปากซอยทันทีด้วยความหิว แล้วสั่งคะน้าหมูกรอบราดข้าวเมนูประจำ “ใส่กล่องนะป้า” (**กล่องโฟม+ถุงหิ้วพลาสติก**) ก่อนจะเดินไปหาอะไรกินเล่นๆ ระหว่างวันที่เชวันฯ

ปกติฉันมักจะนั่งกินข้าวนอกบ้านมากกว่าจะซื้อกลับบ้าน แต่วันนี้พอดีมีหนังแฟนที่อยากดู ก็อยากจะมีอาหารตา อาหารใจระหว่างที่ตัดอาหารใส่ปากด้วย โอ้...นั่ง นอน กิน ดูหนังแฟนอยู่บ้านในวันหยุด คงไม่มีอะไรสนุกเท่านี้อีกแล้วว ชื่ออะไรกินตอนเย็นๆ เลยดีกว่า

เช้าเชวันฯได้ คีนี้ก็หิวยิบทะลุมื้อเช้าประตู่มาถือไว้กับมือทันที แล้วเดินไปยังโซนขนมคบเคี้ยว หยิบเลย์สลโรสราห์รายถุงใหญ่ 1 ถุง โอรีโอ้สครีมรสตรอว์เบอร์รี่ 1 แกว นมอัดเม็ดสวนจิตรลดารสหวานและรสช็อกโกแลตอย่างละถุง และน้ำชาเขียวโออิชิรสชาวนิปปุ่น 1 ขวด ชื่อเยอะมากกกก ยังอ้วนๆ อยู่ กินอย่างนี้เมื่อไหร่จะพอมสักทีละนี่ เออ เอาเหอะ ไม่ได้กินหมดวันนี่ซะหน่อย (**ถุงขนม 4 ถุง+ขวดชาเขียว+หลอด+ถุงหิ้วเชวันฯ**)

ดูหนังจบแล้วก็เกือบๆ ป้าย หนึ่งตาเริ่มหย่อนในขณะที่ยืนก้มมองยังตังตังอยู่ เลยออกไปซื้อกาแฟป้องกันร้านชำใกล้ๆ (**กระป๋องกาแฟ+หลอด**) พอตื่นตัวขึ้นมาหน่อยก็คิดว่าควรจะเบิร์นสิ่งที่กินไปเมื่อเช้าน้อยจะดีกว่า

คิดได้ตั้งนั้นแล้ว อยู่บ้านแบบนี้คงไม่มีอะไรดีเท่าทำงานบ้าน เลยชวนพวกเสือฟ้ากองโตที่ยังไม่ได้ซักมาซัก...เครื่อง(อ้าว!!!) ระหว่างให้เครื่องซักผ้าทำงานก็กวาดบ้านถูบ้านล้างห้องน้ารถดีกว่า อ้าว!! พงชกฟอกหมดชะอย่างนั้น เลยต้องเดินฝ่าแดดเบรียงๆ ยามเที่ยงออกไปหน้าปากซอยซื้อเกลือซักฟอกซักเปรช แต่เอาเหอะนา ได้ออกกำลังกายใจ (**ถุงผงซักฟอก+ถุงหิ้วใส่เกลือ**)

กว่างานบ้านทุกอย่างจะเสร็จหมด ป้ายแก่ๆ พอดี เริ่มหิวอีกแล้วก็ได้เวลากินข้าวเย็นแล้วเหมือนกัน เดินออกไปปากซอย อุดหนุนกล้วยเตี้ยวไถ่มะระจำประจำ “ใส่ถุงนะคะพี่” (**ถุงหิ้ว+ถุงร้อน 2 ถุง แยกเส้นกับน้ำ+ถุงเครื่องปรุง 3 ถุง น้ำส้มฯ น้ำตาล และพริก**) พร้อมกับน้ำชาขาวพลมเก็กฮวยตราเพียวริศ (**ขวดน้ำชาขาว+หลอด**) ร้อนๆ แบบนี้ กินอะไรแบบนี้มันชื่นใจทีเดียว

หมดไปสำหรับหนึ่งวัน หลังจากนี้ก็ไม่มีอะไรแล้วละ เดี๋ยวอ้วน อีอีอี (ที่กินมาถึงวันนี้ ไม่อ้วนเสียเลย)

สถิติขยะประจำวันแรก

ถุงพลาสติก	9	ชิ้น
ถุงขนม พวงซัฟฟอก	5	ชิ้น
หลอดพลาสติก	3	ชิ้น
ขวดพลาสติก	2	ชิ้น
กระป๋องโลหะ	1	ชิ้น
โฟม	1	ชิ้น

รวม 21 ชิ้น

วันแรมนอกสถานที่

วันที่สอง

วันนี้จะไปเที่ยว ออ ก็ไม่ได้ไปเที่ยวไหนไกลเลย ห่างจากกรุงเทพฯ บิดเดียว นั่นก็คือ...เกาะเกร็ดนั่นเอง

เกาะเกร็ด กำลังเป็นสถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมของคนกรุงเทพฯ ก็เพราะมันใกล้มากกก แล้วก็มีอารมณ์ประมาณว่าเมืองเก่าแก่ มีวิถีชีวิต วัฒนธรรมของคนมอญ และวัดมอญเป็นจุดขาย จึงมีร้านค้ามากมายในย่านชุมชน ที่มีทั้งของกินหายาก และของที่ระลึกที่เป็นเอกลักษณ์ของเกาะเกร็ด แถมนั้นยังมีสวนของชาวบ้านที่ยังมีกลิ่นอายเรณูนครอยู่หน่อยๆ ซึ่งถูกใจชาวเมืองกันสมัยผู้ใหญ่คนหาอดีตและความเรียบง่ายมาส์

ในวันหยุดอย่างวันนี้ เกาะเกร็ดจึงเต็มไปด้วยหัวต่างๆ ของคน จะมีหัวสื่อนั่งประปราย เอ! รู้สึกจะพาลำเรื่องเกาะเกร็ดมากไปนะ ไม่ใช่สารคดีท่องเที่ยวซะหน่อย

ก็กำลังจะพูดต่อไปว่า ด้วยลักษณะเกาะเกร็ดแบบนี้ ในย่านที่ถูกทำให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวจึงเต็มไปด้วยการขายของพ่อค้าแม่ค้า และการซื้อของนักท่องเที่ยว

การซื้อแรกของฉันบนเกาะกรีดเริ่มต้นเมื่อก้าวเท้าเหยียบบนแผ่นดิน
เกาะกรีด

“กาแฟโบราณเย็นแก้วนึงค่ะ” ไม่กี่นาทีฉันก็ได้ลิ้มรสกาแฟโบราณเย็น
หวานๆ มันๆ สมใจอยาก (**แก้วพลาสติก+ฟาดพลาสติก+หลอด**) โดยไม่ได้
สนใจแก้วเครื่องปั้นดินเผารูปโดราเอมอนที่เมื่อเอามาเป็นภาชนะใส่กาแฟแล้ว มัน
จะมีมูลค่าเพิ่มจากแก้วพลาสติก 5 บาท

หลังจากนั้นก็เดินไปตามทางที่มีร้านของกินเรียงราย เพื่อนที่ไปด้วย
แนะนำดอกไม้ทอด ส่วนฉันก็สนใจทอดมันหน่อกล้วยที่การทอดเกี่ยวข้องกับเกาะกรีด
แนะนำว่ามีที่เดียวที่นี่ (**ถ้วยโฟม 2 ใบ**) ฉันแปลกใจที่สถานที่ท่องเที่ยวทาง
วัฒนธรรมเช่นนี้จะมีการใช้โฟมบรรจุอาหารโดยทั่วไปอย่างเป็นเรื่องปกติ

เดินไปกินไป พอยของกินหมดก็เริ่มหิวน้ำ น้ำดื่มบรรจุขวดก็เป็นที่พัก
ในยามนี้ (**ขวดน้ำดื่ม+หลอด**) ฉันกับเพื่อนเดินเล่นไปเรื่อยตามเส้นทางที่เขา
จัดเตรียมไว้สำหรับนักท่องเที่ยว เวล่ำหวัพระและเข้าไปชื่นชมศิลปะบนถนนในวัด
ต่างๆ เหนื่อยเมื่อไหร่ก็พัก หิวเมื่อไหร่ก็กินที่ร้าน

พอพ้นจากย่านชุมชนที่มีคนเยอะๆ เราก็เริ่มเดินเข้าสู่เส้นทางที่พื้นที่
รอบด้านเป็นบ้านคนและสวน ซึ่งนักท่องเที่ยวมักจะผ่านเส้นทางนี้ด้วยจักรยาน
เส้นทางนี้เป็นเส้นทางรอบเกาะ ซึ่งจะกลับไปบรรจบกับที่ที่เราเริ่มออกเดินทาง

บนเส้นทางยาวกว่า 4 กิโลเมตร ท่ามกลางแดดยามบ่ายร้อนเปรี้ยง
ฉันได้บังพิกะเวกีนน้ำแข็งใส(ถ้วยโฟม+ช้อนพลาสติก)ในร้านค้าริมทางเล็กๆ
และได้อุดหนุนชาเย็น(ถุงพลาสติก+หลอด)จากรถเข็นพี่ชายคนหนึ่ง

กว่าฉันและเพื่อนจะเดินมาครบรอบ ก่อนถึงจุดหมายตรงท่าเรือเล็ก
น้อย ฉันก็ซื้อน้ำดื่มอีกขวดหนึ่ง(ขวดน้ำดื่ม+หลอด) และซื้อขนมชื่อแปลก
อย่าง“หันตรา”(ถุงหิ้ว+กล่องพลาสติกใส่ขนม 2 กล่อง)กลับบ้าน
อากาศที่ร้อนทำให้กระหายน้ำอย่างมาก พอมาถึงท่าเรือฉันก็ซื้อไอติมกระป๋อง
ถ้วยหนึ่ง(ถ้วยพลาสติก+ช้อนพลาสติก) แล้วจึงข้ามเรือมาฝั่งปากเกร็ด

ถึงรถเมย์กลับบ้าน ก่อนเข้าบ้านก็แวะซื้อข้าวมันไก่ 1 ห่อ(ถุงหิ้ว
+กระดาษห่อข้าวมันไก่+ถุงร้อนใส่น้ำชุบ+ถุงใส่น้ำจิ้ม) แล้วแวะชวนๆซื้อน้ำ
ขวดใหญ่ 1 ขวด(ถุงหิ้ว+ขวดน้ำดื่ม+หลอด)

หมดไปอีกหนึ่งวันอย่างเหนื่อยๆ เพลียๆ คืนนี้หลับเป็นตายเลยล่ะ

สถิติขยะประจำวันที่สอง

ถุงพลาสติก	6	ชิ้น
หลอดพลาสติก	4	ชิ้น
ขวดพลาสติก	3	ชิ้น
ขยะพลาสติกอื่นๆ(แก้ว, ฟาปด, ฯลฯ)	7	ชิ้น
โฟม	3	ชิ้น
กระดาษ	1	ชิ้น

รวม 24 ชิ้น

วันที่สาม

วันทำงานอันน่าเบื่อ

หลังจากพักผ่อนมาสองวันแล้ว ก็ต้องกลับมาทำงานอีกจนได้ วันนี้เพิ่งจะเริ่มต้น มองไปทั้งสัปดาห์เหลือ...มันช่างยาวไกล T_T

วันนี้รับอย่างมาก เพราะตื่นสายจากที่ตั้งใจไว้ถึงเกือบๆ 1 ชั่วโมงนอนเพลินซะ ที่ทำงานก็ไกลเหลือเกิน คนละมุมเมืองเลย

พมที่สระยังไม่ทันแห้งก็ต้องนั่งมอเตอร์ไซค์ออกมาขึ้นรถเมล์ที่ตลาดแล้ว ว่าจะเข่นๆซื้อกาแฟเย็น(แก้วกระดาษ+ฟ้ายืด+หลอด)ที่แรงขึ้นชื่อ(เขากลับมาว่าใส่กระป๋องแดงแหละ) และขนมปังฟาร์มเฮ้าส์ใส่ฟอกนม:พราวด่อน(ถุงพลาสติกใส่ขนมปัง)เป็นมือเข้า...ช่างน่าเศร้ากับมือเข้าของตัวเองเหลือเกิน

รถเมล์พาฉันมาถึงปากซอยที่ทำงานในเวลาเกือบ 2 ชั่วโมง(เสียเวลาตอนตอนเช้าจัง) ยังพอมีเวลาเหลืออยู่บ้าง ก็เลยแวะซื้อข้าวราดแกงใส่กล่อง(ถุงหัว+กล่องโฟม+ร้อนพลาสติก) พร้อมน้ำดื่ม 1 ขวด(ขวดน้ำดื่ม+หลอด) เพื่อเอาไปกินเป็นมื้อกลางวัน จะได้ไม่ออกมาอีก แลซื้อขนมปังไส้สังขยา 2 ชิ้นไปกินเล่นตอนบ่าย (ถุงหัว+ถุงใส่ขนมปัง 2 ถุง)

นั่งทำงานงกๆ ทั้งวัน มาดูนาฬิกาอีกที ความสุขก็เริ่มบังเกิดเมื่อใกล้เวลาเลิกงานเข้ามาทุกที วันนี้ว่าจะแวะซื้อของที่คาร์ฟูร์ใกล้บ้านซะหน่อย ของใช้หลายๆ อย่างเริ่มหมดแล้ว แขนพวย สบู่ยอ วันนี้ต้องใช้เงินโทรศัพท์อีกแล้วสิ

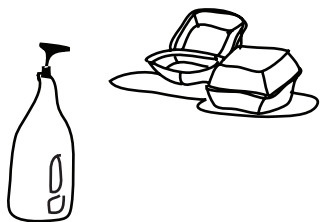
หลังเลิกงานเกือบ 3 ชั่วโมง ฉันก็มาถึงคาร์ฟูร์ใกล้บ้านในเวลาจวนเจียนจะสองทุ่ม ด้วยความที่หิวมากก็รีบตรงดิ่งไปที่ฟู้ดคอร์ท หาอะไรใส่ท้อง (แก้วน้ำพลาสติก+หลอด)จนอืดก็ไปซื้อบิงซูต่อ

แขนพวย สบู่ ยาสีฟัน ครีมหาคำนำ ถูกฉีกหีบใส่ตะกร้าตามรายการของที่จะซื้อ และเจาะผลไม้สดไปรดอีก 1 กิโล ไปนั่งกินเล่นสบายใจที่บ้าน (ถุงหัว 2 ถุง+ถุงใส่เงา)

เมื่อกลับถึงบ้าน ฉันก็จัดแจงเอาของเข้าที่ สบู่ที่ต้องใช้ก็แกะห่อออก (พลาสติกซิล+ฟ้ายืด+กล่องกระดาษใส่สบู่) ยาสีฟันก็แกะกล่องออกเตรียมพร้อมใช้(กล่องกระดาษใส่ยาสีฟัน) และครีมหาคำนำด้วยเช่นกับ(พลาสติกซิล+กล่องใส่กระป๋องครีม)

แล้ววันทำงานที่น่าเบื่อก็จบสิ้นไป ไม่อยากจะนึกถึงวันที่เหลือเลย

สถิติขยะประจำวันที่สาม

ขวดพลาสติก

8 ชิ้น

หลอดพลาสติก

3 ชิ้น

ขวดพลาสติก

1 ชิ้น

ขยะพลาสติกอื่นๆ(แก้ว, ฟาปด, ฯลฯ)

6 ชิ้น

โฟม

1 ชิ้น

กระดาษ

3 ชิ้น

รวม 22 ชิ้น

==

แค่ 3 วัน ยังขนาดนี้...

จากสามวันที่ผ่านมา ฉันสร้างขยะให้โลกมากถึง 67 ชิ้น เผลอแล้ว 1 วัน ฉันทิ้งสิ่งต่างๆ ลงถังขยะถึง 22 ชิ้นโดยประมาณ ยังไม่รวมขยะที่จะเกิดในอนาคตจากการซื้อใน 3 วันของฉันอีก

จากบันทึก ขยะที่ฉันสร้างขึ้นส่วนใหญ่เป็นขยะพลาสติก กระดาษ แล่โฟมตามลำดับ ซึ่งพลาสติกแล่โฟมต่างๆ ใครๆ ก็รู้ว่าเป็นขยะที่ย่อยสลายยากและไม่ย่อยสลายเลย ส่วนกระดาษ แม้จะมีเวลาย่อยสลายเพียง 2-5 เดือน แต่ในกระบวนการผลิตกระดาษขึ้นมา 1 ต้นนั้น ต้องใช้ต้นไม้ถึง 17 ต้น กระแสไฟฟ้า 1,000 กิโลวัตต์ต่อชั่วโมง น้ำเบ็นเตา 300 ลิตร น้ำสะอาด 100 ต้น และคลอรีน 5 กิโลกรัม เลยทีเดียว

ลองคิดเล่นๆว่า หากฉันใช้ชีวิตแบบนี้มาตลอด 1 ปี จะต้องเกิดขยะขึ้นมากมายเท่าไร? และต้องใช้เวลาทำงานในการผลิตและจัดการสิ่งเหล่านั้นมากเท่าไร?

ฉันคนเดียว 1 ปี จะสร้างขยะย่อยสลายยากได้ถึง 8,030 ชิ้น

ถ้าทุกคนบนโลกจำนวนหลายพันล้านคนใช้ชีวิตแบบนี้หมดทุกคน เราจะต้องใช้โลกกี่ใบกัน

เมื่อเห็นชัดๆ แล้วว่า ชีวิตประจำวันของฉันมันทำลายโลกขนาดนี้แล้ว ก็คงถึงเวลาที่ต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้ชีวิตของตัวเองซะที ฉันเคยคิดอยากเปลี่ยนตัวเองเพื่อโลกหลายครั้ง แต่ก็ไม่เคยทำได้ตลอดรอดฝั่ง ความละเลยความเกียจคร้านทำให้อินดังกลับมาใช้ชีวิตแบบเดิม

คราวนี้เป็นอีกครั้งที่ฉันจะลองเปลี่ยนตัวเอง โดยเทียบจากจำนวนขยะนับจากสามวันต่อไปนี้ กับสามวันที่ผ่านมาว่าเป็นจะน้อยลงแค่ไหน

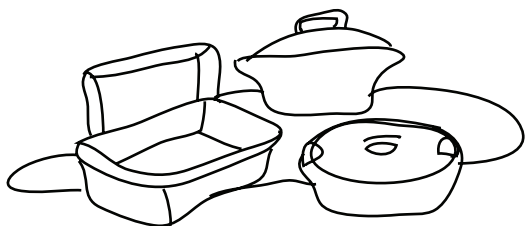
เตรียมหัว เตรียมใจ

จากการสำรวจชีวิตประจำวันของตัวเองในช่วงสามวันที่ผ่านมา นั้น สามวันต่อจากนี้ฉันต้องคิดให้มากขึ้น และต้องเตรียมตัวก่อนออกจากบ้านมากขึ้น เป้าหมายคือ การลดขยะให้เหลือน้อยที่สุดในช่วงสามวันนี้

1.กรตักน้ำดื่ม - ในวันๆหนึ่งที่ฉันใช้ชีวิตนอกบ้าน น้ำดื่มบรรจุขวด
ดูจะเป็นตัวเลือกอันดับต้นๆ เพราะสะดวก หาซื้อง่าย ราคาไม่แพง และยังมั่นใจใน
ความสะอาด ขณะเดียวกันขวดน้ำพลาสติกก็ถูกฉีกทิ้งลงขยะวันละจำนวนมาก
ทุกวัน การมีกรตักน้ำดื่มก็จะช่วยลดการทิ้งขวดพลาสติก และยัง
สามารถนำกรตักน้ำไปใส่พวกกาแฟได้ ที่นี้ก็ช่วยลดการใช้แก้วพลาสติกและแก้ว
กระดาษไปได้อีก

2.กล่องใส่อาหารพลาสติก - การซื้ออาหารข้างนอก จะต้องใส่
ถุงพลาสติก หรือภาชนะโฟม หากเรามีภาชนะไปเอง ก็จะช่วยลดการใช้ถุง
พลาสติกและโฟมได้มาก กล่องพลาสติกที่ฉันใช้มี 2 ขนาด ใหญ่และเล็กเพื่อ
การบรรจุอาหารในปริมาณที่ต่างกัน

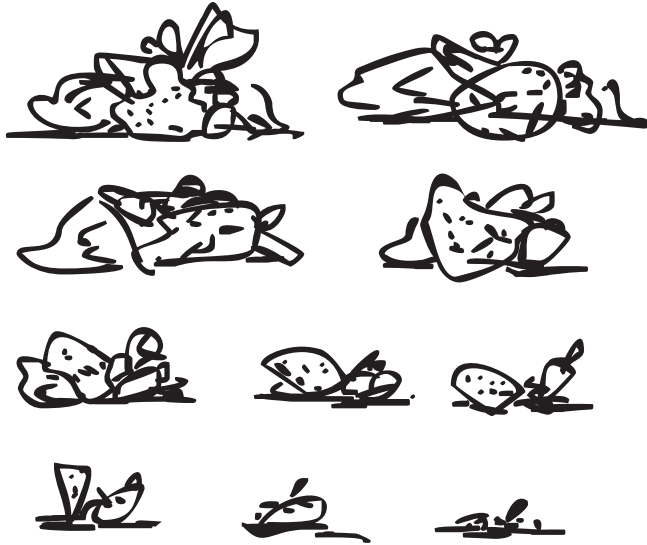

3.ถุงพลาสติก - การซื้อของอุปโภคบริโภคในแต่ละวัน ทำให้มีถุง
พลาสติกเก็บไว้ในบ้านมากมาย และไม่ค่อยถูกเอาไปใช้ซ้ำบ่อยนัก นับจากนั้นฉันจะ
นำถุงพลาสติกติดตัวไปข้างนอกด้วย เมื่อเวลาซื้ออะไร เราจะได้ใช้ถุงพลาสติกที่มี
อยู่แล้วของเราเอง ไม่ต้องรับถุงเพิ่มให้สิ้นบ้านอีก และเป็นการใช้ถุงพลาสติก
ที่มีความทนทานและอายุการใช้งานนานให้คุ้มค่าอีกด้วย

4.หัวใจที่ตั้งใจจะทำได้ให้โลก - สิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญที่สุดเลยก็ว่า
ได้ เพราะหากเราเตรียมทุกอย่างพร้อมแล้ว แต่ใจของเรายังติดกับความสะดวก
ง่ายดาย ความสำเร็จรูปแล้วล่ะก็ ที่เรากำมาทั้งหมดก็คงไม่มีผลอะไร เราก็คง
ยังเป็นคนที่สร้างภาระให้กับโลกเช่นเดิม

เท่านี้ก็คงเพียงพอต่อการใช้ชีวิตในช่วง 3 วันของฉันแล้ว ฉัน
พร้อมแล้วที่จะทำกายตัวเองให้ลดขยะให้เหลือน้อยที่สุด คุณล่ะพร้อมหรือยัง!

ปฏิบัติกร 3 วัน
ยิ่งคิดมากขึ้น ทยะยิ่ง²น้อยลง

วันแรก

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของการทำงาน เย้ๆ แต่ก็เป็นวันแรกที่เริ่มใช้
ชีวิตแบบคิดมากขึ้นด้วย เป้าหมายคือ ลดขยะให้เหลือน้อยที่สุด

ก็เลยต้องตื่นแต่เช้ากว่าปกติ เพื่อจะให้ทันกินข้าวเช้าที่ร้านไปใกล้บ้าน
ได้ ไม่ต้องพึ่งขนมปังฟาร์มเฮาส์ หรือไม่ต้องซื้อข้าวใส่กล่องหิ้วไปกินที่ทำงาน
ตื่นเช้าขึ้นก็ดีอะ มีเวลาทำอะไรมากขึ้น เกมไม่ต้องรีบจนตาสีเทาเหลืออีก ได้
กินข้าวเช้าอร่อยๆ ด้วย

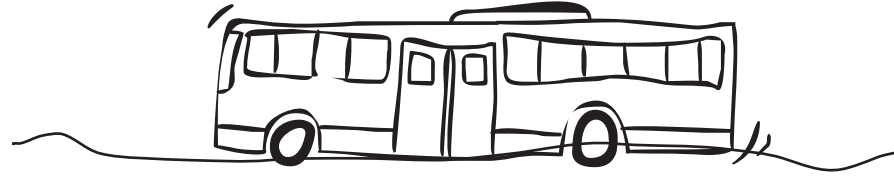
ก่อนออกจากบ้านก็เก็บของที่จำเป็นต่อการไม่จ้องดูไม่จ้องโฟมใส่ กระป๋องเป็นต้นๆ กล่องกับเปอร์เวอร์ 2 กล่อง กับกระติกน้ำอีก 1 ใบ เออ ก็ไม่ได้ทำให้กระป๋องตุงจนคับ หรือเพิ่มน้ำหนักอะไรทำให้ไรเลย ที่เคยๆ คิดไว้ว่ามัน จะต้องเกาะเป็นการต่อการใช้ชีวิตนอกบ้านเนอะ เลย ก็เป็นอันตกไป

แวะร้านอาหารตามสั่งใกล้บ้าน สั่งคะน้าหมูกรอบแล้วนั่งรอได้สักพัก แก้วสแตนเลสที่ร้านอาหารบ้านๆ กว้างไปรอบใช้ก็ลอยมาวางบนโต๊ะที่ฉันนั่ง ใน แก้วนั้นนอกจากจะมีน้ำเย็นๆ แล้ว ก็มีหลอดสั้นอันนึงปักอยู่ด้วย(หลอด 1 อัน) มาแล้วคะขะเขินแรกของวันนี้

จริงๆ ไม่ได้รังเกียจการสัมผัสปากกับปากแก้วที่ไม่คุ้นเคยเท่าไรหรอก แต่ทำไมร้านที่ให้ลูกค้าบริการตัวเอง ฉันก็ยังไม่ค่อยหยิบหลอดเท่าไรหรอก แต่วันนี้ห้ามไม่ทันจริงๆ

มีความรู้สึกหนึ่งเกิดขึ้นขณะที่กำลังดูน้ำจากหลอดอันนี้ มันเป็นความรู้สึกพิสดาร ละอายใจ (เอ๊ะ! เวอร์ไปหรือเปล่าเน) เมื่อก่อนนี้ที่เราไม่ได้คิดอะไรกับมันนัก ไม่ได้คิดว่ามันจะเป็นขยะของโลกที่ย่อยสลายยากต่อไป และไม่คิดว่าเรากำลังปฏิบัติภารกิจลดรอยตีนปากโลกไว้อยู่ การดูน้ำจากหลอด ทั้งที่ไม่จำเป็นเป็นเรื่องที่ธรรมดาจริงๆ เราอาจจะเห็นหลอดทั่วไปตามที่ต่างๆ จนเราอาจลืมไปแล้วว่าการยกแก้วขึ้นดื่ม หรือกระดกขวดดื่มมันทำอย่างไร (อันนี้คือเวอร์ไปอีกแล้ว)

นั่งรถเมล์มาถึงปากซอยของที่บ้านด้วยเวลา 10 โมง 10 นาที เลยเวลาไปปิดหน่อยๆแต่ขอแวะซื้อกาแฟหน่อยๆแล้วกิน ว่าแล้วก็ตรงไปยังร้านที่ซื้อบ่อยๆ ปลดเบรคกับกระติกน้ำขึ้นมายื่นให้

ไม่นานนักก็ได้เอสเปรสโซ่เย็นมาดูดให้ชื่นใจ แต่...

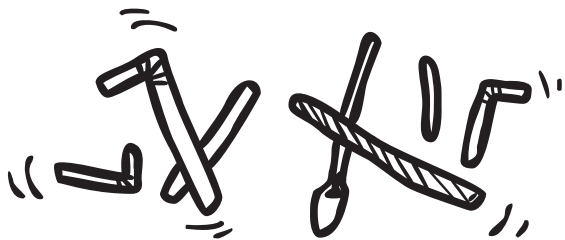
“ขอคิด 30 บาท นะคะ”

อ้าว ทำไมมันแพงกว่าตั้ง 5 บาทละเนี่ย ปริมาณกาแฟก็เท่าเดิมเนะ ที่เพิ่มขึ้นเห็นจะมีแค่ น้ำแข็งที่พี่เขาตมไปจนถึงปากกระติกน้ำเราก่อนนี่เอง ก็ได้แต่คิดอยู่ในใจล่ะคะ ที่ทำตอนนั้นก็หยิบเงินให้เขาไป 30 บาท

ทำไมนะทำไม เราเอาแก้วมาให้เขาใส่ มันก็ลดต้นทุนให้เขาเนะพี่ย แล้วทำไมคิดแพงกว่าตั้ง 5 บาท

แหละแล้วฉันก็ได้หลอดกาแฟอีกจนได้(หลอด 1 อัน) แต่คราวนี้ไม่ได้รู้สึกพิสดารอะไร เพราะการที่จะกระดกกาแฟเย็นโดยไม่ให้ก้อนน้ำแข็งไหลเข้าปากไปด้วย ก็เป็นสิ่งที่ทำได้ยากอยู่ และก็ตั้งใจว่าหลอดอันนี้จะใช้ให้มันคุ้มหลายๆ ครั้ง ก็ไม่ได้พิสดารประหลาดของเรานะใช้ไหม

แต่ในตอนที่ยุ่ง ความตั้งใจของฉันก็พลันสลาย...

เมื่อฉันยืนกระตักน้ำพร้อมหลอดกาแฟข้างโน้ให้กับคนขายน้ำปั่น แต่
น้ำเตาโมบตันที่ได้กลับมา มันไม่มีหลอดอันเดิมของฉันแล้ว กลายเป็นหลอดลาย
เอี่ยมอ่องมาแทนที่(หลอด 1 อัน)

ฉันพึดที่ไม่บอกเขาใช่ไหม? หรือเขาหวังดี เพราะหลอดกาแฟมันไซส์
เล็กกว่า ดูน้ปั่นลำบากกว่า

เพียงแค่วันวัน ฉันก็ใช้หลอดไป 3 อันสุกธึ ยะนะ: หวังว่ามันจะเป็น
หลอดอันสุดท้ายของวันนี้

ในวันนี้ฉันพยายามกินข้าวที่ร้าน อาจจะเสียเวลาเดินออกมากินข้าว
หรือกลับบ้านช้ากว่านิดหน่อย เพราะจะได้ไม่เกิดขยะอีกหลายชิ้นที่ตามมา แต่
เราก็มีกล่องกับเปอร์แอร์อีกตั้งสองใบนี่นา...

จริงๆ ยังไม่กล้าหยิบมาใช้เท่าไร อาจจะรู้สึกแปลกๆที่จะบอกให้เขาใส่
ลงในกล่องของเรา อย่างตอนจะเดินไปขึ้นรถเมล์กลับบ้าน ผ่านตลาดเห็น
สับปะรดนางเล็ดปอกเรียบร้อยเสร็จสรรพอยู่ในถุงพลาสติก อยากกินมาก
แต่ตอนนั้นจะปลดเป้อออกมาหยิบกล่องก็ไม่สะดวกเท่าไร อีกอย่างรู้สึกแปลกๆ
อย่างกับอก ก็เลยตัดใจเดินผ่านไป ดีเหมือนกันนะ: ไม่อ้วน ฮีฮิ

วันแรกที่ได้ลองทำก็จบลงในวันแรกที่ได้ลองทำก็จบลงไปพร้อมกับขยะ:
เพียง 3 ชิ้น ก็ได้รู้สึกยากเย็นอะไรเลยนะกับการที่ได้ลองทำ อาจจะสะดวก
บ้าง แต่มันก็แค่ความไม่สะดวกเล็กๆ น้อยๆ ของเรานั่นแหละ: แลกับการที่โลกมี
ขยะน้อยลงไป แม้จะไม่กี่ชิ้น แต่ถ้าเอาคูณ 365 วันเข้า มันก็ไม่น้อยเหมือนกัน

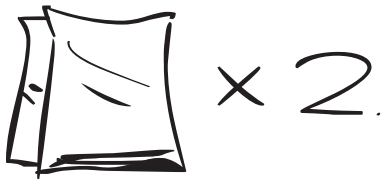
วันที่สอง

วันนี้มีอบรมการเขียนสารคดีตอน 9 โมงเช้า ตั้งนาฬิกาปลุกให้ปลุก
ตอน 7 โมง แต่ตื่นจริงเกือบๆ จะ 8 โมง อาบน้ำแต่งตัวเสร็จก็หยิบกระเป๋า
สะพายข้างและกระติกน้ำร้อนออกจากบ้าน ตรงดิ่งไปสถานีรถไฟใต้ดินอย่าง
ไวๆ เลยไม่ได้กินข้าวเช้า

พอมาถึงก็ต้องนั่งฟังวิจารณ์งานเขียนที่ได้รับมอบหมายเมื่อคราว
ก่อน จน 11 โมงกว่านะ: กว่าจะได้พักเบรก พอเขาสล่อยบู๊บ จันก็รีบตรงไปที่
ของว่างทันที

อา...ขนมสองชั้นเพื่ออยู่ในถุงร้อนขึ้นละใบ กับกาแฟซองเล็ก พร้อม
ช็อกครีมเทียมและซองน้ำตาล จันเหง้ามือเล็กน้อย พยายามประมวลสมองใน
ภาวะที่ร่างกายกำลังหิวขนาดหนักอย่างรวดเร็ว มวกกลมคุณหารจำนวนขยี้ที่
จะเกิดขึ้น แล้วก็หยิบขนมสองชั้นนั้นมา อุดใจไม่กินกาแฟ (ถุงร้อน 2 ถุง)

เสร็จแล้วก็เข้ามาฟังวิจารณ์ภาพถ่ายของเพื่อนๆ ต่อ ไม่นานนักก็
ถึงเวลาอันแสนสุข เวลาอาหารกลางวันนั่นเอง

วันนี้อาหารอร่อยมาก พอกินข้าวเสร็จ ก็มีทั้งของหวานและผลไม้
พออิ่มกันแล้ว ก็มีพี่คนหนึ่งบอกว่า

“เอาผลไม้ใส่ถุงไปกินบนห้องบรรยายมัย”

ด้วยความที่บุคลิกเสถียรมาหนึ่งวัน และเมื่อเข้าก็รู้สึกผิดที่ต้องทำให้เกิด
ขยะไปสองชั้น จันก็เลยส่ายหัว นึกเสียดายว่าไม่ได้โอกาสของเรามา จะได้
เอาใส่ผลไม้ไปกินได้

แต่พอขึ้นมาฟังวิจารณ์ภาพถ่ายได้อีกสักพัก มือไม้ของจันก็
เริ่มเลื่อยไปยังโต๊ะข้างๆ ก็โต๊ะของพี่ที่เอาผลไม้ใส่ถุงขึ้นมาแหละ:

ไปๆ มาๆ ผลไม้ทั้งสองถุงก็มาอยู่ตรงหน้าจัน จากที่กินกันสอง
สามคนก็เหลือจันกินอยู่คนเดียว พอพริ้ง แตะโม สับปรอดหมดเท่านั้นแหละ: ก็
เหลือแต่ถุงร้อนเปล่าๆ 2 ใบ (ถุงร้อน 2 ใบ) ให้หย่อนลงถังขยะ:

DAY 1 — 3 ชั้น

DAY 2 — 5 ชั้น ??

กลายเป็นว่า เราต้องทิ้งขยะที่เราไม่ได้เป็นคนสร้างมันขึ้นมาซะอย่างนั้น แบบนี้นับไหมเนีย แต่พอคิดๆไป ถ้าเราไม่สร้างขยะคนเดียว ก็คนอื่นก็ยังไม่รู้วิธีที่ก่อให้เกิดขยะมากมายอยู่ แล้วอย่างนี้ที่เราทำ มันจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง ขยะบนโลกจะลดลงบ้างไหม

เสร็จสิ้นการอบรมเอาตอนห้าโมงเย็น ตั้งใจว่าจะไม่ซื้ออะไรที่ทำให้มีขยะย่อยสลายยากอีกแล้ว ฉันกดน้ำจากคูลเลอร์ใส่กระติกจนเต็ม คิดว่าน่าจะพอจนกลับถึงบ้าน แต่ว่าก็ต้องไปคุยเรื่องงานเขียนต่ออีกยาวนาน ก็เลยได้ซื้อโอเลี้ยงแก้วหนึ่ง ได้หลอดมาอีกแล้ว (หลอด 1 อัน)

จบสิ้นวันไปพร้อมกับขยะ 5 ชิ้น ทำไมเยอะกว่าเมื่อวานหว่า วันที่สองมันควรจะน้อยกว่าใช่ไหมๆ

วันที่สาม

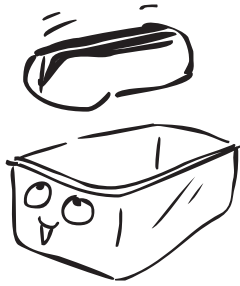
วันนี้ตั้งใจว่า จะไม่ให้มีสักชิ้นเลย จะทำได้ไหม:

สำหรับวันนี้ก็ไม่ได้ออกไปไหน มีนัดกินข้าวช่วงเย็นกับเพื่อนๆ ไม่น่าจะมีอะไรให้อยากซื้อเท่าไรหรอก ถ้าซื้อน้อยลง ขยะก็น่าจะน้อยลงด้วยใช่ไหม อ้ออ้อ

เมื่อเช้าออกไปกินข้าวร้านป้าเจ้าประจำ แต่คราวนี้ตักน้ำเอง ก็ไม่ได้หยิบหลอดใส่มาด้วย คราวนี้ไม่พลาดแล้ว อ่าๆ

กลับมาบ้านก็นั่งทำงาน อ่านหนังสือไปเรื่อย เวลาที่ผ่านไปจนถึงสี่โมงเย็น ได้เวลาต้องออกจากบ้านแล้ว นัดเพื่อนพุดห้าโมงเย็นที่ร้านนันทน์

กระโดดขึ้นรถเมล์มาปั๊บ ก็ได้ตัวรถเมล์มา 1 ใบ เอ...นับไหมล่ะเนี่ย ที่ผ่านมาก็ไม่ได้นับ สนิทกันไปเลย (ตัวรถเมล์ 1 ใบ) มาปั๊กว่า ดู วันๆ เราก็ได้จ่ายกระดาษชิ้นเล็กๆ อย่างตัวรถเมล์ ตัวเรือ หรือใบเสร็จ หรืออะไรต่างๆ มากมายเยอะแยะเหมือนกันนะ ซึ่งบางทีมันก็ไม่ได้มีประโยชน์อะไรทำให้อะไร หลังจากกรด หรือซื้อของเสร็จมันก็หมดความหมายไปเลย จะใช้ประโยชน์ต่อได้ก็คงน้อยมาก เพราะพื้นที่มันก็น้อยมาก อย่างตัวรถเมล์นี่ แทบจะทำอะไรไม่ได้เลย (เคยเห็นบางคนเอาไปทำงานตกแต่ง ก็สวยแปลกตาดีนะ) หรือถ้าพวกใบเสร็จ ก็อาจจะใช้เป็นกระดาษโน้ตก็ได้ ถ้าเราสามารถเลือกรับหรือไม่รับได้อย่างเอกลัคน์ ก็ดีสินะ จะช่วยประหยัดกระดาษดีๆ ไม่ได้เยอะเลย

ถึงทำนันทน์ ก็เห็นร้านขนมปังที่มีคนซื้อเยอะมากๆ คิดในใจว่าต้อง
อร่อยแน่ๆ เลย เอ...ซื้อแล้วก็ต้องได้ถุงมาอีกสิ แต่เราก็มีกล่องของเราเนี่ย
จะได้เอามาใช้ก็วันนี้แหละ ก็สั่งขนมปังเนยสดสองชิ้น แล้วยื่นกล่องของเราให้
เขา

“ใส่ในนี้หรือคะ” เหมือนจะถามเพื่อความแน่ใจ ฉันก็พยักหน้าตอบไป

แล้วเธอก็คืนขนมปังใส่กล่องของฉัน ขนมปังมันชิ้นใหญ่หรือ
กล่องของเรามันเล็กเกินไป แต่เธอก็ยัดขนมปังเนยสดสองชิ้นนั้นลงไปได้
แต่อาจจะใช้เวลามากกว่าปกติ ขณะกำลังรอ เกิดความรู้สึกว่า ฉันเรื่องมากจน
ไปทำความยุ่งยากให้เขาหรือเปล่านี้

ประมาณหกโมงเย็น เพื่อนก็มากันครบ เราทั้งกินและคุย คุยและกินกัน
ไปท่ามกลางความร้อนอบอ้าว แต่มีลมเย็นจากแม่น้ำเจ้าพระยาพัดมาเป็นระยะ
ร้านที่ฉันไปนั่งกินก็มีบริการนำดื่มบรรจขวดพลาสติก ไม่เข้าใจว่าเป็นร้านนั่ง
กินอย่างนี้ ทำไมไม่ขายน้ำเป็นขวดแก้ว: ต้นทุนถูกกว่าด้วย แล้วขวดแก้วก็ยัง
ส่งคืนกลับไปได้รีไซเคิลได้ ขวดพลาสติกใส PET แม้จะมีการนำกลับรีไซเคิลได้
เหมือนกัน แต่มันก็ยังเป็นจำนวนน้อย

แล้วอย่างนี้ จะต้องนับขวดน้ำมาเป็นขยะของฉันด้วยหรือเปล่า แต่ที่
นี้: ฉันก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับมันเหมือนกัน (ขวดน้ำพลาสติก 1 ขวด)

ฉันเดินไปร้านน้ำปั่น สั่งกล้วยปั่นแล้วยื่นกระติกน้ำของฉันให้คนขาย

“ไม่ต้องใส่หลอดนะคะ” ยายอาจจะพูดว่า ถ้ากินโดยไม่ใช้หลอด เราจะ
กินได้มั๊ย ต่อไปจะได้ไม่ต้องขอรับหลอดในการซื้อต่อๆ ไป

ปรากฏว่า กินน้ำปั่นโดยไม่ใช้หลอดนี้ก็ลำบากเอาการ บางทีน้ำแข็ง
มันไม่ยอมลงมาด้วยตอนเอียงกระติกน้ำดื่ม เราต้องเขย่าๆ ทยๆ กับกระติก
พลก็ได้น้ำแข็งที่ปั่นกับกล้วยมันก็หล่นเพละลงมาใส่ถุงเราชะอย่างนั้น อ่าๆ

แต่อย่างไร มันก็ไม่ใช่เรื่องที่ลำบากเกินไปนัก กับภาระที่เราจะได้ลดข
ลดการให้โลก

ก่อนกลับบ้าน ฉันแวะซื้อผลไม้รถเข็น มะละกอสองชิ้นใส่กล่องของ
ฉัน แกบเปิดไม่ได้ สงสัยว่าฉันจะต้องหากกล่องที่ขนาดใหญ่กว่านี้ จุได้เยอะกว่า
นี้ซะแล้ว

วันนี้ตั้งใจว่าจะไม่ทำให้เกิดขยะอะไรแม้แต่ชิ้นเดียว ก็ทำไม่ได้ มีโฟลัม
2 ชิ้นนะ: แต่อย่างไรมันก็ไม่ได้เกิดจากความไม่ได้ใส่ใจ ไม่ได้ยั้งคิดของเรานะ:
อย่างขยะมันจะเกิดจากเราทั้งหลอด ทั้งถุงขนม ถุงใส่ผลไม้ มันก็ไม่ได้เกิดขึ้น
มา ก็ถือว่าสำเร็จสำหรับวันนี้

DAY 3 — 2 ชิ้น..

3 วัน
เกิดอะไรกับฉันบ้าง

ขยะลดน้อยลง ขอนี้เป็นข้อที่เห็นได้ชัดเลย จากขยะหลักสิบลดเหลือหลักหน่วยต้นๆ เพียงแค่เราพกกระติกน้ำ กับภาชนะของเราเองไปไหนมาไหนด้วย เราก็สามารถลดขยะพวกถุงพลาสติก ขวดพลาสติก แก้วพลาสติก/กระดาษ ได้มากมาย

ความสะดวกน้อยลง เอ...ข้อนี้อาจจะไม่ดีเท่าไร แต่คิดดูอีกทีที่ว่า ไม่นับนั้น อาจเป็นเพราะเราเคยชินกับความสะดวกง่ายดายมากเกินไป ซึ่งความสะดวกตรงนี้อาจจะสร้างความลำบากให้โลกหรือให้เรามากคนในอนาคตก็ได้ การลดความสะดวกสบายเล็กๆ น้อยๆ ของเรา จริงๆ แล้วมันก็ไม่ใช่เรื่องยากลำบากอะไรนัก หากเราลองตั้งหน้าตั้งตารหว่าง ความสะดวกสบายของเรา หรือความลำบากของโลกและหายหน้าของเราทุกคนในอนาคต

คิดมากขึ้น 3 วันนี่ ฉันคิดมากขึ้นกว่า 3 วันที่ฉันแค่สำรวจชีวิตตัวเองเฮลๆ และมากกว่าวันก่อนๆ ในชีวิตของฉัน ฉันคิดตลอดเวลาว่า เตรียมตัวก่อนออกจากบ้านอย่างไรนะ ซื้ออย่างไรนะให้มีขยะน้อยที่สุด

การคิดมากขึ้น อาจจะฟังดูเครียด ตรงที่นั่นก็ไม่ได้มีก็ได้ ดูเป็นคนเรื่องมาก แต่จริงๆ แล้วพอฉันได้ลองมาทำดู มันก็กลับกลายเป็นเรื่องสนุกๆ อย่างนั้น มันเป็นการท้าทายตัวเอง แล้วพอเราเอาชนะมันได้ มันก็โคตรภูมิใจเลยไหม และมันก็ทำให้ฉันแน่ใจว่า “การคิดมากขึ้นทำให้เราทำร้ายโลกน้อยลง” มันเป็นเรื่องจริง

มีสติมากขึ้น ตอนเวลาซื้อน้ำหรืออาหาร เราต้องคอยไม่ลืมว่า เรามีภาระของเราเองนะ ไม่ต้องช้อตุงช้อฟม หรือการบอกไม่รับหลอด ไม่รับถุงเวลาซื้อของ มันก็ช่วยให้เราต้องสร้างขยะโดยไม่จำเป็นเหมือนกัน

มีเงินเหลือมากขึ้น ลืมไปว่าตอนเขียนบันทึก น่าจะมีสติการใช้เงินด้วย ที่ใช้เงินน้อยลงก็เพราะไม่ได้ซื้ออะไรเปล่าๆ เหมือนก่อน ที่อยากกินอะไร อยากได้อะไรก็ซื้อเลย ตอนนี้อยากจะซื้อ ก็ต้องหยุดคิดคำนวนในใจ แล้วว่า สิ่งที่เราจะซื้อนั้นมันสร้างขยะมากแค่ไหน เช่นอยากกินอะไรสักอย่าง ก็ต้องมาคิดแล้วว่า ภาชนะที่เราเตรียมมาจะใส่ได้ไหม แต่ทำไม่ได้ก็หมดสิทธิ์ อ่าๆ

ไม่ได้เข้าเซเว่นฯ เลย จะเรียกว่าเป็นพลพลอยได้ก็ดี ครึ่งหนึ่งก็เคยจะท้าทายตัวเองแบบนี้เหมือนกันว่า จะซื้อของจากร้านโชห่วย แทนที่จะซื้อจากเซเว่นฯ หรือร้านสะดวกซื้อต่างๆ แต่ก็ทำไม่ได้ตลอดรอดฝั่ง จนกลับมาเป็นสาวกร้านสะดวกซื้อเหมือนเดิม

Convenience Store

จากสามวันที่ฉันสำรวจชีวิตตัวเอง จะเห็นว่าฉันจะเข้าเซเว่นฯ เป็นทุกวัน แต่พอตั้งใจจะลดขยะในชีวิตประจำวันให้น้อยที่สุด ก็ทำให้ล้มเซเว่นฯ ไม่ได้เลย เพราะว่าสินค้าต่างๆ ในเซเว่นฯ นั้น มักเป็นสินค้าสำเร็จรูปกับบรรจุอยู่ในหีบห่อสวยงาม ซึ่งเมื่อกินเสร็จอะไรเสร็จ มันก็กลายเป็นขยะๆ นี่เอง แม้แต่กาแฟในเซเว่นฯ เราจะเอาแก้วหรือกระติกน้ำของเราไปซื้อไม่ได้นะ เพราะเขาคิดเงินที่แก้วกระดาษของเซเว่นฯ ไม่ใช่กาแฟ

ลูกขึ้นมา...เปลี่ยนหัวเรา
เพื่อโลกเปลี่ยน

จากการสำรวจขยะในชีวิตประจำวันของตัวเอง มาจนถึงการ
ทดลองใช้ชีวิตที่ลดขยะลงให้น้อยที่สุด ก็จะเป็นปฏิบัติการที่อาจสิ้นสະ
โลกทั้งใบ และในบางครั้งจากการทดลอง เราไม่อาจหลีกเลี่ยงการใช้ชีวิตให้
ปราศจากขยะได้ แต่เราสามารถเลือกที่จะทำให้เกิดขยะอย่างมีสติได้ (แน่นอน มัน
จะไม่มากมายมหาศาลเท่ากับวันที่เราไม่ได้คิดอะไร) และฉันเชื่อว่าการเริ่มต้นเล็กๆ
นี่แหละที่จะเป็นจุดเริ่มต้นการใช้ชีวิตที่ใส่ใจโลกมากขึ้น และหากทุกๆ คนบนโลก
ตระหนักว่าทุกสิ่งที่เราทำนั้น ส่งผลกระทบต่อโลกได้ การเริ่มต้นเล็กๆ ของทุก
คนก็เปลี่ยนแปลงโลกได้เช่นเดียวกัน

เราอาจไม่ต้องทำอะไรยากๆ ไม่ต้องทำอะไรใหญ่ๆ ไม่ต้องใช้เทคโนโลยีประสิทธิภาพสูงมากมายเพื่อแก้ปัญหาโลกร้อน เพียงแต่เราเริ่มที่ตัวเอง โดยการตั้งคำถามว่า ทุกวันนี้เรามีส่วนในการทำลายโลกของเรามากน้อยแค่ไหน แล้วลองลุกขึ้นมาก้าวออกจากความเคยชินของเราดู ตอนแรกอาจจะยาก อาจจะมึนงงบ้าง แต่หากก้าวพ้นตรงนั้นมาได้ สิ่งที่เราอยากเห็นมันก็จะเริ่มเป็นรูปเป็นร่าง เป็นจริงขึ้นมา เพราะความคิดดีๆ หากไม่ได้ลงมือทำมันก็เป็นเพียงความคิดในหัวไม่ยั้งล่ะ

โลกจะดีขึ้นได้ มันไม่ใช่แค่ด้วยความ

คิดดีๆ หรือคำพูดเท่ๆ หรือ

กล่าวคำขอบคุณ

ขอบคุณลุงอ้อย และพี่ๆ กระต่ายในดวงจันทร์ สำหรับโครงการดีๆ อย่าง Hatch-U ที่ทำให้มีโอกาสออกไปเรียนรู้ในโลกกว้าง

ขอบคุณเพื่อนๆ Hatch-U ที่ทำให้ทุกการเรียนรู้ในทุกทริบ
สนุกसान

ขอบคุณลุง ป้า น้า อา พี่ น้อง ฯลฯ ที่ได้พานไปพบเจอระหว่าง
การเดินทางไปกับ Hatch-U ทำให้รู้ว่ามีคนอีกมากมายที่น่ารู้จัก

ขอบคุณป้ากับแม่ ที่ไม่เคยห้ามไม่ให้ทำอะไรที่อยากทำ และให้อิสระใน
การตัดสินใจมาตลอด

ขอบคุณไอจูน น้องสาวคนสวยและคุณเพชรที่ช่วยทำอาร์ตเวิร์คให้
งานเขียนชิ้นนี้เป็นหนังสือที่น่าอ่าน

ขอบคุณหนังสือหลายๆเล่ม ที่ให้ความรู้ใหม่ๆ และช่วยเปิดกะลา
ครอบออกให้

และ...

ขอบคุณสายลม ต้นไม้ สายน้ำ และธรรมชาติสวยงาม ที่เป็นแรงบันดาลใจให้อยากปกป้องรักษาโลกต่อไป

เกี่ยวกับ
“นางสาวกระจุ๋งกระจิ่ง”

นางสาวกระจุ๋งกระจิ่ง หรือ จิ่ง ชื่อเล่นเล่นกับเพื่อนๆ ของหญิงสาวสวย (หรือ?) นามจริงว่า พรพิมพ์ แซ่ลิ้ม เป็นเด็กต่างจังหวัดที่เข้ามาเรียนใน กรุงเทพฯ ปัจจุบันเรียนนิติศาสตร์ แต่พอใจจะอ่านวรรณกรรมมากกว่าประมวลกฎหมาย ชอบเขียนเรื่องสั้น ชอบเดินทาง ชอบหาประสบการณ์ใหม่ๆ มีความเชื่อว่า “ทุกสิ่งที่เราทำเปลี่ยนแปลงโลกเสมอ” ขึ้นขอบและเห็นด้วยกับคำคมของอัลเบิร์ต กามูส์ ที่ว่า “อยู่ในที่ที่อากาศปลอดโปร่ง พ้นจากความทะเยอทะยาน ทำงานสร้างสรรค์ รักใคร่สักคน” ตอนนี้กำลังพยายามทำชีวิตให้เป็นเช่นคำคมนี้

ทำไมบ๊วย
มันเยอะจังเนี่ย!!

๑๑ กล้วยวาระสุดท้าย

June